

dat op hetzelfde oogenblik en bij denzelfden persoon deze brieven inkwamen.

Aanroepen, wat is het heerlijk! Den Almachtigen God, den liefdevollen Vader, aanroepen in nood, wat is het gezegend! En als we dan aan Zofars woord denken uit Job 11, n.l. „Gij zult vertrouwen, omdat er verwachting zijn zal,” hoe wordt dan God verheerlijkt! Want niets doet Hij liever dan antwoorden op een geloovig gebed; immers Hij is nabij allen, die Hem aanroepen; allen, die Hem aanroepen in waarheid!

GEN. v. v.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR
Voor onze zieken.

DEZER DAGEN LAZEN WE, DAT IN DAVOS een Nederlandsch predikant is bevestigd.

Het is een liefelijke gedachte, dat in het Vaderland zooveel gevoeld wordt voor zoo vele zieken, die ver weg in den vreemde verstoken zijn van de prediking, die zij thuis gewoon zijn. Moge deze predikant met een medegevoelend hart de blijde tijding brengen en de harten onderwijzen en vertroosten.

Het zal waarlijk geen gemakkelijke arbeid zijn, maar in Gods kracht zijn alle moeilijkheden te overwinnen.

Er zijn nog zoo vele plaatsen, waar zieken zich bevinden, die ontberen, wat zij thuis op geestelijk gebied mogen brengen en genieten. Gedeeltelijk kan er in worden voorzien door lectuur. Soms door het luisteren naar radio-prediking. Maar geheel toch niet. Doch dan is het — zoolang niet op de eene of andere wijze zooals in Davos voldoening kan worden gegeven aan de geestelijke behoeften — toch zoo heerlijk te weten, dat dezulken „in den Geest” kunnen zijn, zooals eens Johannes op Patmos. Juist in de eenzaamheid kan men leeren, de werking des vleesches te onderdrukken, en met zijn geest opgetrokken te worden in den hemel, om te zoeken en te bedenken de dingen, die Boven zijn.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Zalig.

TWEE WOORDEN VAN GEHEEL VERSCHIL- lende beteekenis zijn in ons Nieuwe Testament vertaald door zalig.

Het eene is het woord makarios. Dat beteekent: gelukkig in de hoogste mate. De Heidensche Grieken gebruikten het woord in de eerste plaats om het gelukkig leven van hun goden aan te duiden. Zoo gebruikt Paulus het in 1 Tim. 1 : 11: „Het evangelie der heerlijkheid des zaligen Gods,” en in 1 Tim. 6 : 15: „De zalige en alleen machtige Heere.”

Overall, waar in het N. T. het woord zalig voorkomt zonder werkwoord of alleen met het koppelwerkwoord zijn, daar staat in het Grieksch makarios, bijv.: „Zalig zijn de armen van geest;” „zalig zijn zij, die Zijn geboden doen.” Een paar maal wordt het gebruikt met het werkwoord spreken. Luk. 1 : 48: Van nu aan zullen mij zalig spreken alle geslachten.” Evenzoo in Rom. 4 : 6 en 4 : 9.

Waar echter in onze vertaling gesproken wordt over zalig worden, zalig maken, over zaligheid, over den Zalig- maker, daar staan in het Grieksch woorden, die met het werkwoord soozoo in verband staan. Dat woord beteekent redden, behouden. Door behouden is het menigmaal vertaald. Waar in onze vertaling het woord behouden niet beteekent bewaren, daar staat in het Grieksch soozoo. Bijv. Luk. 7 : 50: „Uw geloof heeft u behouden.” Ook waar Behouder of behoudenis vertaald is, daar staan dezelfde woorden, die elders door Zaligmaker of zaligheid vertaald zijn.

In Hand. 15 : 23 en in Jak. 1 : 1 hebben de vertalers den Grieksch groet: chairein, blijdschap, door zaligheid vertaald.

A. L.

BEN ADAM

DOOR M. JACOBS

II.

Bertus Strenghoek vertelde:

„Ik heb Teun uit de Smidsstraat opgezocht...” „Die voor de inbraak bij juwelier Behring tot gevangenisstraf werd veroordeeld?” viel Vredehof hem vragend in de rede.

„Ja. Maar hem niet alleen! Ook zijn helpers, zijn jongeren broer Jan, en zijn neef Simon... Wat ze mij zeiden, kwam, merkwaardig genoeg, treffend overeen. Met Teun had ik eerst heel veel moeite. Maar toen hij over het moeilijke begin heen was, heeft hij mij uitvoerige inlichtingen gegeven. Zal ik dus alleen maar zijn verhaal weergeven?”

„Ja,” zei Vredehof. „Dit vinden de anderen zeker ook wel goed.”

„Teun was alleen thuis,” begon Bertus Strenghoek zijn verhaal, „en nam mijn onverwacht bezoek nogal argwanend op. Hij begreep niet, wat ik bij hem te doen had, zei hij. En hij had maar liever ook, dat ik niet kwam. Niemand in Werkstad nam meer notitie van hem, en wie dit al deed, legde daarbij zonder eenige terughouding een groot wantrouwen jegens hem aan den dag...”

„Of dat wantrouwen niet verdiend was, vroeg ik hem. Ik deed dit op misschien wat al te straffen toon. Want opeens vloog hij op en riep hij uit, dat ik mij niet met zijn zaken behoefde te bemoeien. Hij had met de wereld afgerekend, evenals de wereld met hem. En wat hij al of niet verdiende, ging niemand aan...”

„Je weet, dat ik Teun al lange jaren ken; indertijd werkte hij met mij aan dezelfde bank. Ik werd dus niet bang voor zijn booze woorden; ik liet ook in 't geheel niet merken, dat zijn taal min of meer beleedigend voor mij was. Ik zei hem, dat hij zich schromelijk vergiste in het doel van mijn komst. Tot de wereld, die met hem had afgerekend, rekende ik mij niet. Integendeel; ik wist, dat niet alleen ik maar ook anderen nog veel belang in hem stelden en niets liever wenschten, dan dat hij, wat gebeurd was, door een leven van harde werkzaamheid, van eerlijken handenarbeid, zooveel mogelijk als ongedaan zou maken. Ik was er van overtuigd, hield ik hem voor, dat hij in het diepst van zijn ziel spijt had.

„Toen had ik hem gevangen. In een oogenblik was hij als een kind zoo klein. Hij begon zelfs te schreien, toen hij mij toestemde, dat ik gelijk had.

„Maar hoe kwam je er dan toe? vroeg ik. Ik heb je vroeger als een flinken, arbeidzamen kerel gekend. Het onderscheid, dat er tusschen het mijn en dijn bestaat, is je als met den paplepel ingegoten!

„Omdat ik verleid ben!” barstte hij plotseling los.

„Natuurlijk was toen mijn eerste vraag, of hij dan niet wijzer had moeten zijn dan zijn broer en zijn neef. Die twee waren ook jonger dan hij. 't Was dus zijn plicht geweest, hen zijn overwicht te doen gevoelen.

„Maar het bleek mij, dat ik mij had vergist. Niet zijn broer Jan, of Simon, had hem verleid, maar... Nasta, Baron Nasta!...”

Even konden de vrienden een gebaar van verrassing niet weerhouden. Het was duidelijk ook, dat Herman Regt zich met moeite bedwingen kon, om niets te zeggen; hij was driftig van natuur, en voortvarend, en spoedig met zijn oordeel gereed. Maar gelukkig